

Den som klatten rammer.

Der var så mange både forsamlet i havnen. Her lå de og vuggede i takt, når østenvinden bar dønningerne ind ad indsejlingen og lavede skumsprøjt under broerne, og det var her de fornøjede sig i de varme stille sommerdage. Rytmen var uforudsigelig, men ganske fordragelig, thi vejret kan man ikke gøre noget ved. Kun når stormene rasede, ømmede de sig i deres pullerter, mens fortøjningspælene gav sig.

De havde med hiv og sving forenet sig i et laug, om end det var vanskeligt især i disse tider med højvande og lavkonjunkturer. Der var gået, det menneskene kalder politik, i alt hvad de foretog sig. Hver båd havde tilegnet sig en næsten usigelig emanciperet selvbevidsthed, og hvad deraf følger af rettigheder, som de mente fulgte med; når vi ser bort fra de få, der ikke klarer udviklingen, og det gør vi jo gerne for nemheds skyld.

Hvert år dystede de udi det de kaldte sejlad, hvor alt kunne medregnes i vurderingen fra en hel sæson, og det var fra starten besluttet, at tre fortøjningspæle skulle være dommere på skift. Således var det i år et par tynde pæle ved en gæsteplads og en halvfed pæl ved indsejlingen, der var overdommere. Dem havde lauget nu ikke megen fidus til, om end de fleste affandt sig med reglerne. Dieselstanderen og mastekranen havde været på tale, men deres funktion til hver sin bådtype gjorde dem inhabile. Derfor blev det ved pælene.

”Hvilken forstand har de på duelighed?”, ville Storemotor vide.
”Hvem ved bedre end jeg, hvad jeg duer til?”

”Pas på du ikke synker med alt det udstyr du har. Var det ikke på tide at få den vandlinje malet lidt højere?”, drillede Lillemotor.

”Nu begynder de to igen”, gnæggede Lillemast. ”Nej, når bare man har sejl og kompas....”

”Du med dit sejl”, sagde Storemotor. ”Altid må man vige for dig. Altid ser man dig i radaren krydse fra den ene side af fjorden til den anden, som er du blind og ikke kan finde vej”.

”Men jeg laver dog ingen hækbølger, og så sejler jeg med rorpind!”

”Ha, der har vi forklaringen! Godt man har autopilot og maskinkraft – hvordan skulle man ellers kunne nyde sin kaffe på broen?”

”Hos mig hedder det cockpit”, indvendte Storemast. ”Men ellers må jeg give Storemotor medhold! Ratstyring kombineret med autopilot burde være standard i enhver båd”.

”O”, sagde Lillemast, med en lettere men fornærmet ophøjethed, ”Jeg er meget ældre end jer, og jeg klarer mig dog glimrende med rorpind. Det må dommerne også sande i den samlede vurdering.”

”Ja, hvis de ikke bliver rundtossede af at kikke efter dig. Og ærlig talt: Skulle en pæl - jeg siger det bare - kunne gennemskue hvad den sejlads går ud på?”, indvendte Lillemotor.

”Alligevel må jeg medgive Lillemast, at det lader sig gøre at sejle uden autopilot. Det kan jeg bevidne.”

”Jeg med”, sagde Damjollen, der sidste år nær havde vundet årets sejlads. Men det trak ned at den lugtede af fisk, og det blev derfor Mellemmast, der vandt på billige point.

”Jeg må vinde i år,” sagde Mellemmotor og missede med de let åbne glugger. ”Jeg har fået ny turbolettryksfrekvensmåler og bovpropel, og se, det ved enhver pæl er godt for sejladsen.”

”Thø! Det er jeg skam født med”, indvendte Storemotor. ”Min præcision er kendt blandt pælene.”

”Så kender de vel også til de krav du stiller i stormen?” spurgte Damjollen henkastet.

Men nu blev Storemotor fornærmet: ”Kanske de hellere vil holde på noget værdifuldt end dænges til med fedtemøj og fisketarme. Altid skal man mobbes af dig, bare fordi man er overvægtig!”

”Lad nu pælene selv dømme” forsonede Mellemmast. ”De bryder sig alligevel ikke om os, og føler sig tilmed ydmyget af at stå i vand til brystet uden grene og nåle”.....

”...Ja, og lod dig vinde sidste år på grund af nye kødben”, afbrød Storemast. ”Det er ellers mig der har overblikket og kan se havnen to sømil før dig. Men det lader som om, at den evne ikke tæller for en pæl. Og kan man få medhold? Du og Lillemast burde lægge et ord ind. Jeg siger det bare, at I ikke glemmer det.”

”Du er måske så høj, at du kan se dig selv bagfra, når der er lys i pæren?” drillede Lillemotor. ”Men den sprang tidligt sidste år, husker vi. Da blev du nok svimmel ved tanken og havde ønsket dig en stander som os andre. For mit vedkommende har jeg det bedst med at kunne se mig selv i øjnene.”

”Lille båd, stor verden som man siger”, vrængede Storemast.

”Ja, eller stor mast, lille kaptajn!”, bed Lillemotor fra sig.

Nu blev der røre blandt bådene. Var det mon et tilbehør de havde indflydelse på? Var det ikke som vejret, et vilkår de måtte affinde sig med? Lillemast mente godt det kunne indgå i vurderingen. ”Min kaptajn er maskulin med ankertatoverede overarme. Det kommer sig af min kondition uden motor,” mente han, ”..og med rorpind har han ikke tid til at æde, mens jeg sejler. Han holder derfor den slanke linje”.

”Skulle jeg da have et tatoveret skelet siddende i mit pilotsæde?”, indvendte Storemotor. ”Må jeg være fri! Tingene skal passe sammen.” Hans kaptajn var fed, så det knagede i dørken.

Men så var det sagt. Kun de to var tilfredse med deres kaptajn. Nogle både nærmest dukkede sig af skam over det mandskab, der belejrede dem, så afgørelsen blev, at den slags tilfældigheder måtte sidestilles med vejr og vind. Årets sejlads skulle afgøres på retfærdig vis. Herom var de enige, hvorefter de mange argumenter blev stilet skriftligt til dommerkomiteen.

Fortøjningspælene var i vildrede. De måtte finde en ny skala at dømme efter, og til sidst fik en af de tynde gæstepæle en idé som kunne bringe retfærdighed til torvs blandt de selvfede både. Damjollen var begejstret for forslaget. Nu havde han endelig en chance. Pælene havde nemlig besluttet, at den havnens sølvmåge først sked på – fra dags dato - var vinder af årets sejlads. Klatten skulle fremvises til indsejlingspælen og blive siddende frem til præmieoverrækkelsen førstkommande lørdag.

Men da det blev kundgjort, at det var Mellemmotor der havde vundet, var det som om uretfærdigheden blev Damjollen en livslang følgesvend. Det var dog ham der havde fodret mågen!

Klatten havde, i den hast den kom fra himlen, fordelt sig i et tykt lag på instrumentbrættet. Det var et sandt svineri, som havde lagt sig over turboolietryksfrekvensmåleren, tændingsnøglen og joysticket til den nye bovpropel. Ingen tvivlede på hvem der var retmæssige vinder, og æren blev tildelt den besudlede med jublende signalhorn.

Nu var der balance i tingene; hvorfor dog misunde den som klatten rammer.